



Boer tijdens een werkbezoek in gesprek met Basisadjutant van de KMSL Herman Dekkers.

**Luchtmachtheadjudant Ron Boer:
'Wat nooit kon, kan misschien nu wel'**

Geloof in eigen kunnen

Sinds een klein half jaar is Ron Boer Luchtmachtheadjudant. Als vertegenwoordiger van het onderofficierenkorps van het CLSK is hij één van de rechterhanden van de Commandant Luchtstrijdkrachten. In die hoedanigheid reist hij door heel Nederland met een luisterend oor voor die onderofficieren. 'In tien weken reed ik al vijftien-duizend kilometer.'

Tekst: Arno Marchand | Foto's Gerben van Es, AVDD

De basis van de in Hoogeveen woonachtige Luchtmachtheadjudant is Breda, op de Staf CLSK. Op 23 augustus nam hij daar het stokje over van Dré van Hugten en is daarmee de vijfde Luchtmachtheadjudant. 'Ik neem waar op de werkvloer, bied een luisterend oor aan uitvoerende medewerkers en hoor op die manier allerlei zaken die wellicht relevant zijn voor de beleidsmakers. Ik heb toegang tot de Commandant Luchtstrijdkrachten en kan zaken die ik relevant vind bij hem aankaarten en zo op de agenda plaatsen. Voor de werkvloer loopt de snelste weg naar de hoogste baas via de Luchtmachtheadjudant. En ik ga niet met alles gelijk naar de C-LSK. Soms stel ik voor iets lokaal op te pakken. Maar ik zit zelf ook wel eens mis, want – nog – niet altijd pas

ik het filter goed genoeg toe. Je moet soms misschien wel nóg beter luisteren naar wat je verteld wordt. Ik weet dat wat ik meld, men serieus neemt, dus dat moet wél kloppen. Ik leer nog elke dag en ik heb andere mensen nodig om te kunnen leren.'

Gelukkig

Soms bezoekt Boer maar één werkplek op een dag. 'Ik had gedacht er meer te kunnen bezoeken maar dat valt soms tegen. Dat verbaast me wel. Met het reizen gaat ook veel tijd verloren. Daar heb ik me in de praktijk wel wat in vergist. Natuurlijk weet je dat je op pad moet, maar het is best veel. Dré, mijn voorganger, vertelde al dat ik zo'n vijftigdui-

'Voor de werkvloer loopt de snelste weg naar de hoogste baas via de Luchtmachtadjutant'



'Met minder mensen een hele goede organisatie neerzetten. Is het makkelijk? Nee. Is het mogelijk? Ja!'



Een van de eerste publieke optredens van de Luchtmachtadjutant was de oprichtingsceremonie van de Joint Meteorologische Groep.

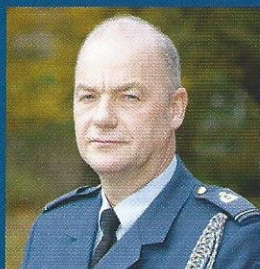
zend kilometer per jaar zou rijden. Ik dacht nog, dat kan nooit, maar dus echt wel. Een dagje Leeuwarden is al zo vijfhonderd kilometer. Maar ik wil bij een bezoek zeker niet steeds op mijn horloge kijken want iedereen heeft wel een verhaal. Blijf vooral naar voren kijken en kijk niet naar wat we niet hebben. Positief denken, daar word je een stuk gelukkiger van. Als je – te – veel negatief denkt, is er geen ruimte in je bovenkamer voor positieve gedachten. Ik ben iemand die ergens naartoe gaat, niet die ergens vandaan komt. Want dan laat je het verleden niet los en kom je niet vooruit. Ik wil bijvoorbeeld graag met de squadronsergeant-majors het pad inslaan naar wat de stafadjutanten doen die rechtstreeks onder de commandanten vallen. Ik wil er één team van maken. Dat is in het verleden nog niet helemaal gelukt, maar het gaat ons nu wel lukken. Misschien niet morgen, maar dan wel overmorgen. Je moet de dingen zien om gelukkig te worden, en niet die waarvan je ongelukkig wordt. Die moet je naast je neerleggen. Schuif het van je af en ga door. Het is het doorbreken van het glas halfvol-halfleeg denken. Als dat lukt, kunnen we met een kleinere organisatie waar we gedwongen naartoe moeten, hetzelfde doen. Ik merkte dat bijvoorbeeld tijdens mijn vorige functie op de KMA. Wat hebben we nu, waar kunnen we komen, hoe gaan we dat doen, en wie doet wat? Binnen een hoofdzakelijk groene omgeving heb ik de neuzen daar goed dezelfde kant uit gekregen waarbij je de personen in hun waarde laat. Belangrijk, want we zijn er binnen Defensie veel beter in te zeggen

wanneer iets niet goed is, dan wanneer het wel goed gaat. En eerlijk, daar doe ik zelf aan mee. Maar moeten elkaar veel meer complimenteren.'

Samen

Als Van Hugten in januari 2011 zijn vertrek als Luchtmachtadjutant aankondigt, solliciteert Boer en in augustus wordt hij als zodanig geïnstalleerd. 'Of ik het werk leuk vind? Ja, geweldig! Binnen de vier muren van het CLSK ben ik heel vrij om te doen wat ik goed acht. Als ik met de C-LSK op pad ben, blijf ik niet steeds bij hem. Dan zien en horen twee paar ogen en oren hetzelfde. Als we opsplitsen, hoort hij x en ik y en daar praten we later over. Je leert heel veel mensen kennen als gesprekspartner. Ik weet wat er speelt op die werkvloer want ik kom er zelf vandaan. Ik ga graag discussies aan, bedenk dingen en zet ze uit. Mijn vorige commandant stelde het heel scherp: "We doen wel veel samen, maar we zijn niet steeds samen." We moeten onderling dezelfde mening uitdragen en zullen met minder mensen een goede organisatie moeten neerzetten. Is dat makkelijk? Nee. Is het mogelijk? Ja! Ik denk dat er nog veel meer uit het onderofficierenkorps te halen is dan nu. We moeten alleen wel blijven zien dat het glas half vol is.'

'Positief denken, daar word je een stuk gelukkiger van'



Ron Boer (52) kwam in 1978 op. Na twee-en-een-half jaar werd hij in 1980 sergeant. Twintig jaar werkte hij als operator en instructeur bij de 5de Groep Geleide Wapens, Luchtmacht Electronische en Technische School, De Peel en Leeuwarden. In 2000 begon hij 'opnieuw' als instructeur initiële militaire opleiding op de Koninklijke Militaire School Luchtmacht (KMSL). 'Grappig, want exercitie was nou net het enige wat ik niet kon!' Na een jaar ging hij naar de OGRV waar hij adjutant werd. Zo is hij onder ander uitgezonden geweest naar Irak met SFIR. In 2004 wordt hij NSU-adjutant op Ramstein, een soort squadronadjutant, zijn eerste functie direct naast een commandant waar hij zoals hij zelf zegt veel heeft geleerd. In 2008 verhuist hij naar de KMA als KLu Stafadjutant, waar hij blijft tot medio 2011.